

som Kallundborg i Retning af at hjælpe Byen til at faa Besøg fra Oplandet. Der er det underlige der ude, at næsten alle Tog gaa fra Byen, før der kommer noget dertil. Vi have 3—4 Tog paa Kallundborgbanen, og deraf ere de 3 gaaede, før der kommer noget Tog fra Kjøbenhavn. Det hele er indrettet paa, at vi der ude kunne køre fra Vestsjælland til Kjøbenhavn, komme her ind og tilbage igen, men derimod er der ikke taget Spor af Hensyn til, at Folk fra Egnen derude kunne komme ind til Kallundborg. Der har været Deputationer hos den højtærede Indenrigsminister om at faa dette meget uheldige Forhold forandret, og der har fra Jærnbanebestyrelsens Side ikke kunnet rejstes anden Indvending imod en Forandring deri, end at saa kom Godstogene noget sent ind til Kjøbenhavn. Men naar Afsenderne, Trafikanterne af Godset og de rejsende der ude fra ere tilfredse med at komme saa sent til Kjøbenhavn, naar de ønske det, skulde jeg mene, at ogsaa Kjøbenhavn kunde være tilfreds med det. Sammen med de Opfordringer, som der ude fra ere komne til den højtærede Indenrigsminister, vil jeg tillade mig ogsaa her at komme med den Hensigt, om ikke det Tog, som den højtærede Indenrigsminister veed at Kallundborg ønsker forandret, skulde kunne gaa lidt senere; om det ikke kunde gaa i Orden, da jeg tror, at ogsaa det vilde hjælpe til at stille Kallundborg en Del venligere overfor dette Baneanlæg, som her forhandles, og som ikke kan blive til noget, undtagen Kallundborg siger ja dertil. Vi skulle huske paa, at her har denne lille By, der ellers er ude af Betragtning, og som ingen bryder sig om, Gaand i Hante med Lovgivningsarbejdet, med Udviklingen af Jærnbaneettet her i Landet, og jeg antager, at Kallundborg ikke vil være saa stille, saa imødekommende, at den retter sig efter alle Ønsker, som den hidtil har gjort, men at den vil vide, at den her har Gaand i Hante med, og vil fordre ikke nogen Begunstigelse, men kun at blive ligestillet med andre Byer. — Jeg skal saa sige et Par Ord om Banen som Forbindelsesbane mellem Syd- og Vestsjælland over Kallundborg og Aarhus med det nordlige Sjælland. Det glæder mig, at dette staar i Motiverne, for deri ser jeg et Løfte fra den højtærede Indenrigsminister om, at nu er det dog Meningen endelig en Gang at faa et Statsdampskib i Gang og faa en nogenlunde velordnet Fart mellem Aarhus og Kallundborg. Det maa jo være Meningen, for det kan dog ikke være Meningen, at den Banerøgt, som det forenede Dampskibselskab har sat i System mellem Kallundborg og Aarhus, skulde kunne være et

brugbart Led i Forbindelsen mellem de to Landsdele. Jeg skal kun minde om, at for Tiden gaar der ikke en Gang Dampskibe derude; skønt smaa private Dampskibe sejle ind med Sejlskibe og tage dem paa Slæb gennem Fjens, saa er Dampskibsarten standset eller har i alt Fald været standset; om den er optaget i de sidste Dage, ved jeg ikke. Jeg gaar altsaa ud fra, at det er Ministerens Mening nu at opfylde det gamle Løfte, ikke alene og mindst, fordi det en Gang er givet som Løfte, men fordi jeg tror, det vil være til overordentlig Gavn for Trafikforholdene her i Landet. Det er den naturlige Forbindelsesvej for mindst den halve Part af Landet, og derfor er det paa Tide, at vi faa denne Forbindelsesvej sat i Stand. Og fordi jeg tror, at det er Ministerens Mening, vil jeg bringe Ministeren en Tak for de 3—4 Vinter i Bemærkningerne, som vise i den Retning. — Til Slutning skal jeg ogsaa ligesom de ærede foregaaende Talere omtale Vaaneparagraffen med et Par Ord. Vi kende det fra det private Liv, at naar en Mand har ført en temmelig flot Husholdning og er kommen paa Bunden af Pengekassen, saa begynder han at tænke paa Vaan, baade paa fornøstige og mest paa ufornøstige Steder. Det er gaaet det højtærede Ministerium ligesaa. I Løbet af saa Aar er deres Pengekasse, eller rettere Statens Pengekasse — man ved jo knap, hvad den er for Tiden — bleven reduceret i en betænkelig Grad. Det er ikke vor Skyld, ikke Lovgivningsmagtens Skyld, at den er bleven reduceret; det høje Ministerium har besørget det paa egen Haand, men nu, da der skal raades Ved derpaa, kommer Ministeriet til os og beder os om at hjælpe det til at faa Penge i Kassen igen. Jeg finder det saare naturligt, men derfor er det ikke saa rimeligt, at vi gaa ind paa det. Men dette store finansielle Spørgsmaal skal jeg for øvrigt ikke komme ind paa, da der ikke foreligger nogen Vejledning dertil i Motiverne, og vi høre heller ikke noget om Grunden til, at det er nødvendigt at laane Penge til Jærnbaner. Den samlede finansielle Overvejelse, som naturligvis skulde foreligge, naar et saadant Forslag kommer, savne vi aldeles, jeg skal derfor ikke komme ind paa disse mere almindelige Betragtninger, men kun sige, at jeg finder dette Lovforslag et meget uheldigt valgt Sted at komme og forlange Penge paa, og jeg tror ogsaa, da den ærede Minister har nedskrevet sin § 7, at han da ikke har gjort det i Haab om at faa § 7 realiseret; Forventningerne have vist været utrolig smaa, og jeg skal sige hvorfor. Da vi for to Aar siden vedtog Lovforslaget om Jærnbanen fra